

Marek 12, 28 – 34 Přistoupil k němu jeden ze zákoníků, který slyšel jejich rozhovor a shledal, že jim dobře odpověděl. Zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“ Ježíš odpověděl: „První je toto: ‚Slyš, Izraeli, Hospodin, Bůh náš, jest jediný pán; miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly!‘ Druhé je toto: ‚Miluj svého bližního jako sám sebe!‘ Většího přikázání nad tato dvě není.“ I řekl mu ten zákoník: „Správně, Mistře, podle pravdy jsi řekl, že jest jediný Bůh a že není jiného kromě něho; a milovat jej z celého srdce, z celého rozumu i z celé síly a milovat bližního jako sám sebe je víc než přinášet Bohu oběti a dary.“ Když Ježíš viděl, že moudře odpověděl, řekl mu: „Nejsi daleko od Božího království.“ Potom se ho již nikdo otázat neodvážil.

Milé sestry, milí bratři!

Dnešní perikopu je potřeba číst už od jedenácté kapitoly. Jen tak se dozvíme, kdo se Ježíše na něco tázal, a proč to už skončilo.

Je krátce před Ježíšovými posledními velikonocemi. Náboženské vedení Izraele pozoruje každý jeho krok, dokonce se snaží nastražit na něj past. Ježíš jim často unikal. Zdržoval se s učedníky v Galileji, někdy i ve kdysi židovském kraji, tehdy už zpohanštělém, za hranicemi Galileje. Teď přichází přímo do Jeruzaléma. Ví, že má vyplnit poslední úkol. Projevit se jako Mesiáš – od Boha pomazaný Velekněz, Prorok a Král. Jako Mesiáš vyvést svůj národ z otroctví hříchu do Otcova království. Projevuje se jako Král, vjíždí na oslátku do města a vyčistí chrám od prodavačů a směnárníků. Přijímá poctu od poutníků, kteří ho doprovázejí. Velekněží, vykladatelé zákona a starší se bojí proti němu zasáhnout, vědí, že lid je na Ježíšově straně. Druhý den se jej však zeptají, **kdo mu dal k takovému jednání pravomoc.** To jsou první tazatelé. Ježíš je usadí otázkou, **od koho byl Janův křest. Od Boha nebo jen lidská iniciativa?** Těžko mohou odpovědět. Když řeknou Jan si to vymyslel, popudí si proti sobě lid, který věřil, že Jan byl prorok. Když řeknou od Boha, vytkne jim Ježíš: **Proč jste podle něj nejednali?** Proto Ježíšovi neodpoví. Ježíš ještě přidá podobenství o nájemcích, kteří vyhánějí, ba zabíjejí služebníky majitele, až nakonec zabijí i syna majitele vinice. Předáci vědí, že Ježíš mluví o nich, kvůli lidu se neodváží jednat. Poštvou však na Ježíše farizeje. Ti se vytasí se svou farizejskou moudrostí. **Platit císaři daně, nebo neplatit?** Řekne-li Ježíš neplatit, má to špatné u Římanů. Odpoví-li platit, ztratí důvěru lidí. Ježíš odpoví podle pravdy. Užíváte císařovy peníze, tak mu je vraťte. Víc však dostáváte od Boha, zamyslete se nad tím, jak jemu sloužíte.

Přidali se saduceové. Mysleli si, že mají silný argument proti vzkříšení mrtvých. Nevěřili na ně. **Komu bude při vzkříšení patřit žena, která měla za manžela všech sedm bratrů, když sedmkrát ovdověla?** Vymyšlený příběh, ale jako příklad stačí. Ježíš je odkázal na to, že po vzkříšení budeme žít v úplně jiné dimenzi, v jiných podmínkách, a Bůh je přece Bohem živých a ne mrtvých.

Jak rozdílní tazatelé. A přece Ježíš dokáže každému odpovědět krátce, výstižně. Tomu se máme učit. Vždyť máme být Ježíšovými svědky. Jistě si každý z nás vzpomene na situaci, kdy si pak řekl: Měl jsem být pohotovější. Ten, kdo s námi diskutuje není zvědavý na naše dalekosáhlé vysvětlování nebo poučování. Jde o to trefit hřebíček na hlavičku. Krátce vyjádřit Boží pravdu. Slyšíte to? Bum, a je to hotovo. A tomu je třeba se učit. Od Ježíše a s Ježíšem.

Poslední tazající je ten z dnešní perikopy, znalec zákona. Jeho kolegové stáli při velekněžích, zdá se, že tento dokáže ohodnotit Ježíšovy odpovědi, že byly správné. Přesto Matouš upozorňuje, že i on chce Ježíše pokoušet. Chce předcházející otázky nějak srovnat. Jedni se ptali na Ježíšovu činnost, druzí na placení daní, další na život po smrti. Co je nejdůležitější?, ptá se Ježíše. Ježíš odpoví: **Milovat Boha z celého srdce, z celé duše, z celé mysli a z celé své síly, a bližního jako sám sebe.** Zdá se, že se úloha obrátila. Zákoník pochválí Ježíše. Avšak i on potřebuje Ježíšovo upozornění. Je překvapivé. Ježíš mu říká: **Nejsi daleko od Božího království.** Proč? Vždyť mluvil správně. Dokonce správně přidal, že **milovat Boha z celého srdce, z celého rozumu i z celé síly a milovat bližního jako sám sebe je víc než přinášet Bohu oběti a dary.**

O Božím království nestačí mluvit. Je třeba do něj vstoupit. Aktivně. Poznávat Ježíšovu cestu a jít po ní. Křesťané si navykli totéž, co židé. Vytvořili si své tradice, způsoby oslavy Boha, které přehlušují tato dvě první přikázání. Proto potřebujeme zastavovat se a zkoumat se. Kdybych se vás teď zeptal: Znáte své vlastnosti, své chyby, které vám brání v životě podle těchto dvou přikázání, v životě v Božím království? Uvědomili byste si je? Vždyť právě stoprocentní láska k Bohu nás vede k aktivitě v Božím království. A láska k lidem nás vede k životu s nimi. K oprošťování se od zbytečných tradičních hodnot, k vytváření nových hodnot. Naplňování lásky.

Kdybych se zeptal: Jak bojujete s vlastnostmi a chybami, které vám brání v životě v Božím království, uměli byste si odpovědět? Není třeba tázat se druhých, každý si neseme své chyby, které potřebujeme odstranit. Ježíš počítá s tím, že nebudeme vždy stoprocentní. Vyjádřil to v podobenství o Božím království. Ví, že **zrna, která padla do dobré země a vzcházela, rostla, dávala úrodu, přinášela užitek třicetinásobný i šedesátinásobný i stonásobný**. Je třeba být půdou, která přijímá Boží slovo a zároveň dbát, aby rostlo podle dvou nejdůležitějších přikázání.

Nebudme nedaleko Božího království. Vstupujme do něj. Pro nás bylo připraveno. Odstraňujme vše, co nám brání ve vstupu do něj. Vstupujme a budme synové a dcery pracující na vinici našeho Otce. Jak nás vybízí apoštol Jakub: **Podle Božího slova také jednejte, nebud'te jen posluchači – to byste klamali sami sebe!** Amen.